

pravlja o »Mrtvih dušah«, o Gogoljevem humorju itd. Knjiga je pisana prav gladko ter jo priporočamo Slovencem, veščim srbščini, ki se žele poučiti o važnosti Gogoljevi v ruski literaturi ter jim niso pristopni spisi v ruščini.

R. Perušek.

Matica Hrvatska je naklonila svojim članom i letos prekrasen knjižni dar. Razposlala je sledečih deset del: 1. Stjepan Miletić: Hrvatski kraljevi. Pentologija. Prvi dio: Tomislav. Historija u 5 čina. 2. Ivo Vojnović: Dubrovačka trilogija. Zabavna knjižnica, svezak CCLVIII.—CCLIX. 3. Tugomir Alaupović: Probrane pjesme. (Od 1891.—1901.) Zabavna knjižnica, svezak CCLVI.—CCLVII. 4. Živko Bertić: Ženski udesi. Tri pripovijesti: Paraskina sreća. Sirota. Udala se. 5. J. E. Tomić: Udovica. Pripovijest iz XVIII. veka. Zabavna knjižnica, svezak CCLII.—CCLV. 6. Djevojački sviet. Izabrane pripoviesti českich spisateljica. S českoga preveo i uvodom o kulturnom radu české obrazovane ženske popratio Stjepan Radić: Slavenska knjižnica, knjiga X. 7. Koloman Rac: Život starih Grka. (Sa 66 slika u slogu.) Knjižnica za klasičnu starinu, knjiga VI. 8. Milorad Medini: Povjest hrvatske književnosti u Dalmaciji i Dubrovniku. Knjiga I. XVI. stoljeća. Črtice iz hrvatske književnosti. III. 9. Ferdo Šišić: Vojvoda Hrvoje Vukšić Hrvatinić i njegova doba (1350—1416). S jednim tlorisom i zemljevidom to s četiri rodoslovne table. 10. Fran Milobar: Izabrana poglavja iz narodnoga gospodarstva (političke ekonomije). I. svezak. Obći dio. Poučna knjižnica. Knjiga XXVII.

Kaj več o teh lepih knjigah pozneje!

—k.

Slovensko gledišče

Slovensko gledišče. A. Drama. Tako malo koncesij se ni delalo pred-pustnemu času v našem gledišču menda še nikoli kakor letos. To je veselo znamenje in sicer tem bolj, ker je videti, da se občinstvo popolnoma strinja v tem, kajti obisk gledišča je bil tudi v tem kritičnem času vseskozi dovoljen.

Dne 27. januarja smo videli prvič na našem odru iz češčine prevedeno »Morsko deklico«, veseloigro v treh dejanjih, spisal dr. Jos. Štolba. Dobra igrice kozmopolitičnega sujeta! Kaj takega se dogodi lahko povsod in se bolj ali manj v istini tudi dogaja. Vse delo preveva zdrav humor in tudi brez dovtipov ni v njem. Dejanje se razvija naravno, skoro vsakdanje in je brez onega duhovitega zavozljanja, ki izzivlje često naše občudovanje v francoskih igrach. Tuintam je malo pretiravanja, toda nikjer toliko, da bi ga ne prenesla veseloigra. Vsekakor prekaša glede vrednosti to češko delo marsikatero nemško igro te vrste.

Ponavljala se je dne 2. in 22. februarja.

Dne 31. januarja in 10. februarja se je vprizoril v našem gledišču kot noviteta Maksa Dreyerja »Poskusni kandidat«. O tej igri bi se dalo kaj več izpregovoriti, žal, da nedostaje prostora v to. »Poskusni kandidat« je nekako nadaljevanje O. Ernestovega »Lanovca« — tu ljudski učitelj, ondi učitelj srednjih šol! Treba samo še drame, katere junak bi bil vseučiliški profesor, pa bi imeli nekako trilogijo iz učiteljskega življenja! Ne da se tajiti, da sta si

»Lanovec« in »Poskusni kandidat« jako podobna, ne samo kar se tiče ideje, temveč tudi kar se tiče značajev, ki nastopajo v obeh igrah. Človek bi dejal, da je obe igri spisala ena in ista oseba. Prednost, ki jo ima »Poskusni kandidat« pred »Lanovcem«, je ta, da se konča Dreyerjeva igra mnogo naravnije in verjetneje nego Ernestova. Tendencia obeh dram je vsekakor lepa. Kdo bi se ne ogreval za ideje, za katere se ogrevata Ernest in Dreyer? Kdo ne čuti z njima, da je duševno suženjstvo bridkejšje od vsakega drugega suženjstva? Vendar se mi zdi, da nima ni ena ni druga teh dram posebno veliko absolutne pesniške vrednosti. V obeh se nahaja nekoliko tiste znane Marlittine oslade, ki je menda prirojena Nemcem. Obema nedostaje tiste moči, ki bi segala preko krajevnih in časovnih mej. Obe je prištevati k umotvorom one vrste, ki učinkujejo samo tam, kjer se njih upravičenost dejansko čuti. Drugi kraji, drugi časi, druge razmere in veljava drame — se izniči! — Navzlic temu seveda je staviti kakor Ernestovo tako Dreyerjevo delo visoko nad vsakdanje pojave dramatične literature.

V proslavo 25 letnega delovanja g. A. Danila pri slovenskem gledišču se je igral dne 6. februarja prvič v sezoni »Deseti brat«. Pri tej priliki je naše občinstvo pokazalo na sijajen način, kako zna ceniti zaslužne člane našega igralnega osebja. — »Deseti brat« se je ponavljal kot popoldanska predstava dne 8. februarja.

Dne 17. februarja je gostoval v Anzengruberjevem »Krivopri-sežniku« gosp. Ig. Borštnik iz Zagreba. O veliki nadarjenosti tega našega rojaka smo prepričani vsi in bilo bi odveč, naštevati njegove umetniške vrline, ker so predobro znane. Le semtertja se nahajajo v njegovi igri še nekatere praznine. Če bi se mu posrečilo odpraviti še te, potem bi bil Borštnik igralec, kakršnega bi morali iskati!

Razen navedenih nam je omeniti še sledeče dramske predstave izza zadnjega časa: Dne 2. februarja popoldne se je predstavljal spet enkrat »Revček Andrejček«, dne 22. februarja tretjič »Morska deklica« popoldne, zvečer istega dne »Njen korporal«, 24. februarja (pustni torek) pa »Lumpacius Vagabundus«.

B. Opera. Operno noviteto smo imeli zadnji čas samo eno, in sicer so se pele dne 12., 14. in 20. februarja »Hoffmanove pripovedi«, fantastična opera (s prologom in epilogom) v 3 dejanjih, besedilo spisal Jules Barbier, godbo zložil Jaques Offenbach. Vsebina te »opere« je originalna, a tudi precej — čudna, godba pa pač — Offenbachova: lahka, pikantna in često frivolna!

Dne 29. januarja so se peli četrtič: »Psoglavci«, dne 8. februarja tretjič v sezoni »Faust«.

Dr. Fr. Zbašnik.

Med revijami

»Zvonček«, ta slovenski mladini namenjeni ilustrovani list pod spretnim uredništvom g. Engelberta Gangla, vidno napreduje. Letos dobivajo mladi naročniki list v ukusnih platnicah. Podobe, ki jih donáša, so jako čedne, čtivo vseskozi primerno in raznovrstno. V nobeni narodni hiši, kjer se nahaja deca, bi ne smeli pogrešati tega lista.